

мене, добриятъ, разумниятъ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, е прадѣдътъ на човѣчеството. Дълго време и внимателно трѣбва да търсимъ добритъ хора въ свѣта, защото тѣ сж рѣдкостъ. Сегашнитъ хора, които минаватъ за културни, азъ ги уподобявамъ на сегашното жито, което е доста издребнѣло, въ сравнение съ своя прадѣдо. Тѣ сж изгубили неговитъ качества. Следователно, когато нѣкой говори, проповѣдва за Бога, това подразбира, че той е готовъ да живѣе и при най-лошитъ условия на живота. Този човѣкъ и въ дѣното на ада да слѣзе, и тамъ ще превъзмогне лошитъ условия. За да превъзмогне човѣкъ лошитъ условия на живота, изискватъ се знания. Никой професоръ въ свѣта не може да даде тия знания. Докато човѣкъ не дойде до положителното знание въ себе си, той ще бжде изложенъ на постоянни промѣни. Това знание трѣбва да стане плътъ и кръвъ въ него, за да създаде той въ себе си нѣщо стабилно, неизмѣнно. Значи, въ човѣка има нѣща, които трѣбва да се промѣнятъ — това е въ реда на нѣщата. Обаче, има нѣща въ човѣка, които не трѣбва да се измѣнятъ. Неизмѣнното въ човѣка наричатъ характеръ, опорна точка, основа, почва, идея и т. н.

Казвамъ: въ проявитъ на човѣка се забелѣзватъ четири състояния, които отговарятъ на четиритъ състояния на материята — твърда, течна, въздухообразна и огнена. Когато три отъ тѣзи състояния на материята сж въ движение, четвъртото непременно трѣбва да бжде въ покой. Когато става промѣна въ почвата, въ твърдата материя, тази промѣна носи нещастие на хората; когато става промѣна съ течната материя, тази промѣна носи благословение на хората; когато става промѣна съ въздухообразната материя, тази промѣна обновява хората; и най-последно, когато става промѣна съ огнената материя, съ огъня, тази промѣна носи блага на хората. Това, което става съ природата, става и съ самия човѣкъ; следователно, и резултатитъ сж еднакви. Представете си, че почвата, върху която живѣете, започне да се вълнува, както въздухътъ и водата се вълнуватъ отъ вѣтроветъ, какво ще стане съ васъ? Ето защо, при всички условия въ живота, твърдата материя, почвата винаги трѣбва да бжде въ покой. Водата нека тече, въздухътъ нека се вълнува, огнѣтъ нека гори, но при всички тия промѣни земята всѣкога трѣбва да кротува! И затова, когато се казва, че трѣбва да бждемъ кротки, ние разбираме, че основата на нашия животъ, като изкуство, трѣбва да бжде устойчива.